U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšra, JUDr. Jana Passera, JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **A. M.,** zastoupen JUDr. Alenou Lněničkovou, advokátkou v Praze, Jandova 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 10. 2010, čj. OAM-158/LE-BE02-PA03-2010, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 6. 1. 2011, čj. 47 Az 30/2010 - 40,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené advokátce žalobce JUDr. Aleně Lněničkové **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 4800 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalovaný svým rozhodnutím ze dne 12. 10. 2010, čj. OAM-158/LE-BE02-PA03-2010, zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, §14, §14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), který ji rozsudkem ze dne 6. 1. 2011, čj. 47 Az 30/2010 - 40, zamítl jako nedůvodnou.

[3] Krajský soud neshledal důvodnou námitku, že žalovaný pochybil při zjišťování skutkového stavu a při hodnocení podkladů pro vydání rozhodnutí. Naopak dospěl k závěru, že zjištěný skutkový stav byl přiléhavě právně posouzen, a proto žalovaný správně rozhodl o tom, že se žalobci neuděluje žádná z forem mezinárodní ochrany. Žalobcovy obavy z jednání teroristické organizace v Alžírsku spojené s jeho výkonem služby v bezpečnostních silách nelze podřadit pod důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Žalobce přitom uváděl tyto skutečnosti toliko obecně. Krajskému soudu se nadto jeví jako nepravděpodobné, že by žalobce jako bývalý příslušník bezpečnostních sil nenalezl ve své zemi dostatek možností na svou ochranu. Je vyloučeno, aby ona

teroristická skupina měla po 13 letech pobytu žalobce mimo zemi původu zájem o jeho osobu. Krajský soud dále připomenul, že žalobce podal nyní projednávanou žádost až po zajištění cizineckou policií a rovněž při hrozbě správního vyhoštění. Žalobce pobýval po dlouhou dobu na území České republiky nelegálně, přesto zde vedl rodinný život, když zplodil čtyři děti, což podle soudu svědčí tomu, že skutečným důvodem žádosti žalobce byla snaha o legalizaci pobytu a nikoliv jeho problémy s teroristickou skupinou v Alžírsku.

III.

[4] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, v níž uvedl, že v jeho případě byly splněny podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. V případě návratu do vlasti by se dostal do velmi vážných potíží a jeho život by byl ohrožen. Stěžovatel dále popsal okolnosti, které předcházely jeho odchodu z Alžírska. Připomenul, že jeho osobě a rodině bylo v souvislosti s jeho zaměstnáním opakovaně vyhrožováno ze strany teroristů. Hrozba ze strany teroristů nadále trvá. Dle stěžovatele v Alžíru nadále pokračuje občanská válka.

[5] Stěžovatel dále poukázal na to, že má v České republice čtyři děti a v současné době žije s družkou a ročním synem. Je přesvědčen, že jeho případ lze posoudit i jako případ hodný zvláštního zřetele, pro který mu lze udělit humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu. Pokud by soud neshledal podmínky pro udělení azylu podle § 12 nebo § 14 zákona o azylu, je stěžovatel přesvědčen, že jsou u něj přinejmenším dány důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a téhož zákona, neboť prokázal, že má důvodné obavy, že v případě navrácení do země původu mu hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy spočívající především ve vážném ohrožení života nebo lidské důstojnosti.

[6] Stěžovatel se domnívá, že v průběhu správního řízení uvedl dostatečné množství skutečností, pro které mu měla být poskytnuta mezinárodní ochrana. Žalovaný nesprávně zhodnotil provedené důkazy a ve věci nepostupoval tak, aby byl zjištěn skutečný stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. Správní orgán si nevyžádal žádné informace ohledně nebezpečí ze strany teroristických organizací. Stěžovatel má za to, že je třeba pečlivě posoudit, zda oficiální zpráva o tom, že v zemi původu neprobíhá žádný ozbrojený konflikt, jednoznačně vylučuje, že v případě návratu nebude reálně ohrožen na životě právě ze strany teroristických organizací, které v jeho vlasti existují a operují.

IV.

[7] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu. V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že stěžovateli nehrozí pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Správní orgán podložil svůj závěr o nemožnosti aplikace § 12 zákona o azylu relevantními podklady. U stěžovatele nebyly shledány důvody ani pro udělení humanitárního azylu či doplňkové ochrany. Žalovaný upozornil na účelovost podání, již čtvrté, žádosti o mezinárodní ochranu. Z aktuálních informací o zemi původu nevyplývá, že by v Alžírsku probíhala občanská válka či revoluční nepokoje jako v jiných muslimských zemích regionu. Teroristické útoky, ke kterým ostatně dochází v podstatě po celém světě, i v demokratických zemích, nejsou důvodem pro udělení azylu či doplňkové ochrany

V.

[8] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Kasační stížnost je v souladu s § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musel by ji Nejvyšší správní soud podle citovaného ustanovení odmítnout jako nepřijatelnou. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“ je typickým neurčitým právním pojmem. Výkladem institutu nepřijatelnosti a demonstrativním výčtem jejích typických kriterií se zdejší soud zabýval mimo jiné v rozhodnutí ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39, všechna rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz, podle kterého „*přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je - kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu*.“ Nejvyšší správní soud ve zbytku odkazuje na celé odůvodnění citovaného rozhodnutí.

[9] Nejvyšší správní soud v posuzované věci neshledal důvody svědčící pro přijatelnost kasační stížnosti.

[10] Stěžovatel v kasační stížnosti především namítal, že v jeho případě byly splněny důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Nejvyšší správní soud konstatuje, že se žalovaný řádně vypořádal se stěžovatelovými tvrzeními ve vztahu k možnému udělení azylu, shromáždil relevantní podklady a na základě toho dospěl k závěru, že stěžovatelovy potíže v zemi původu nemají spojitost s uplatňováním politických práv a svobod ve smyslu § 12 odst. a) zákona o azylu. Žalovaný i krajský soud se řádně zabývali i tím, že stěžovatel neprokázal, že by zemi původu opustil z důvodů vymezených v § 12 odst. b) téhož zákona. Správně se vyjádřili i k obecnosti stěžovatelových tvrzení, zejména k tomu, že stěžovatel nedokázal pojmenovat skupinu teroristů, kvůli které opustil zemi původu a má obavy se do ní vrátit. Své potíže nedokázal ani blíže konkretizovat. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 8. 2007, čj. 5 Azs 15/2007 - 79, vyslovil, že obecné tvrzení o pronásledování, bez prokázání existence takového pronásledování, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu.

[11] Nadto je třeba zdůraznit, že se v nyní posuzovaném případě jednalo o již čtvrtou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany (azylu, přiznání postavení uprchlíka), přičemž stěžovatelem uváděné potíže s teroristickými skupinami byly posuzovány i v rámci řízení o jeho předcházejících žádostech, zejména v rámci řízení o jeho druhé žádosti z r. 1999.

[12] Stěžovatel v závěru kasační stížnosti poukázal na to, že je třeba posoudit, zda oficiální zpráva o tom, že v zemi neprobíhá žádný ozbrojený konflikt, jednoznačně vylučuje, že by nebyl v případě návratu do vlasti ohrožen ze strany teroristických organizací. Nejvyšší správní soud konstatuje, že správní orgán stěžovatelem vylíčené potíže a obavy z návratu do země původu hodnotil i ve vztahu ke shromážděným informacím o zemi původu. Tato námitka je přitom poněkud obecná, a to s přihlédnutím k tomu, že sám

stěžovatel se během správního řízení nechtěl seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí a ani se k nim vyjádřit.

[13] Nejvyšší správní soud přisvědčil žalovanému a krajskému soudu i v tom, že ze skutkových okolností daného případu plyne, že skutečným důvodem vstupu stěžovatele do již čtvrtého řízení o udělení mezinárodní ochrany je jeho snaha o legalizaci pobytu na území České republiky. Je třeba připomenout, že stěžovatel podal svou poslední žádost až poté, co byl zadržen cizineckou policií, neboť nerespektoval výjezdní příkaz, který obdržel po nelegálním pobytu na území republiky a po zahájení řízení o správním vyhoštění.

[14] Nejvyšší správní soud již opakovaně vyslovil, že snaha o legalizaci pobytu na území České republiky nezakládá důvod pro udělení mezinárodní ochrany. V rozhodnutí ze dne 26. 9. 2006, čj. 4 Azs 442/2005 - 43, konstatoval, že institut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu) a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoli problémů (ekonomických, osobních, rodinných) v zemi původu. Není ani prostředkem pro řešení takových problémů, které nastaly po příchodu cizince na území České republiky. Legalizace pobytu se záměrem vyhnout se případným nepříznivým důsledkům nezákonného pobytu na území České republiky není v žádném případě důvodem pro udělení azylu. K obdobným závěrům dospěl kasační soud také v rozhodnutích ze dne 19. 10. 2006, čj. 7 Azs 234/2005 - 48, ze dne 12. 10. 2006, čj. 6 Azs 297/2005 - 53, nebo ze dne 16. 2. 2005, čj. 4 Azs 333/2004 - 69.

[15] Taktéž žalobcem zmiňované rodinné vazby (soužití s družkou, která je občankou České republiky a otcovství čtyř dětí, rovněž českých státních občanů) na území tohoto státu nelze řešit prostřednictvím institutu azylu, jehož účel je zcela odlišný. Obecně, právní úprava pobytu cizinců na území České republiky z důvodu existence rodinných vazeb je obsažena v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, jehož institutů se stěžovatel ostatně v průběhu svého pobytu na území republiky také dovolával.

[16] Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítl, že žalovaný nesprávně zhodnotil provedené důkazy, nedostatečně se vypořádal se všemi okolnostmi případu a nezhodnotil je ve vzájemných souvislostech, nepostupoval tak, aby byl zjištěn skutečný stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, a že skutková podstata, z níž vycházelo, nemá oporu ve spise, neboť si nijak neověřil stěžovatelova tvrzení.

[17] Takto formulované námitky jsou však natolik obecné, že z nich není zřejmé, v jakém směru a jakých pochybení se měl žalovaný konkrétně dopustit. K požadavku konkretizace kasačních námitek se Nejvyšší správní soud vyjádřil v řadě svých rozhodnutí. V rozsudku ze dne 13. 4. 2004, čj. 3 Azs 18/2004 - 37, uvedl, že pokud stěžovatel v kasační stížnosti uvádí pouze námitky obecného charakteru, aniž by upřesňoval, které konkrétní důkazy či podklady pro rozhodnutí žalovaného v odůvodnění jeho rozhodnutí chybí, je takové tvrzení bez uvedení konkrétních skutečností nedůvodné. Stěžovatel nemůže v kasační stížnosti úspěšně namítat, že správní orgán či soud v předcházejícím řízení nezjistily důsledně skutečný stav věcí, pokud sám neuvádí skutečnosti či důkazy, které pro takové tvrzení svědčí. Nejvyšší správní soud proto pouze v obecné rovině konstatuje, že neshledal pochybení žalovaného při hodnocení stěžovatelem uváděných skutečností.

[18] Další kasační námitky spočívaly v tvrzení stěžovatele, že jeho potíže v zemi původu zakládají alespoň nárok na udělení humanitárního azylu podle § 14 či doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Nejvyšší správní soud ovšem konstatuje, že stěžovatel takové námitky v žalobě nevznesl. Tyto námitky jsou proto na základě § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustné.

[19] Nejvyšší správní soud se k této otázce již opakovaně vyjádřil ve své dřívější judikatuře (srov. rozsudek ze dne 22. 9. 2004, čj. 1 Azs 34/2004 - 49, ze dne 12. 1. 2005, čj. 7 Azs 329/2004 - 48, nebo ze dne 28. 7. 2005, čj. 2 Azs 134/2005 - 43), z níž plyne, že kasační důvody lze opřít jen o takové konkrétní právní či skutkové důvody, které byly přípustně uplatněny již v řízení před krajským soudem (viz § 32 odst. 3 zákona o azylu a § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), a tedy byly alespoň v základních rysech formulovány v žalobních bodech obsažených v žalobě či jejím včasném rozšíření. Ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. *in fine* brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před krajským soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ačkoliv tak učinit mohl. Takové námitky Nejvyšší správní soud posoudí jako nepřípustné. Ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. pak brání tomu, aby byly v řízení před kasačním soudem uplatňovány skutkové novoty.

[20] Nad rámec nutného odůvodněné zdejší soud konstatuje, že se žalovaný ve svém rozhodnutí náležitě vyjádřil k důvodům, pro které stěžovatel nesplňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu. Stejným způsobem tak učinil i ve vztahu k doplňkové ochraně. S ohledem na závěry vyslovené např. v rozhodnutích zdejšího soudu ze dne 4. 8. 2005, čj. 2 Azs 343/2004 - 56, ze dne 21. 3. 2006, čj. 2 Azs 75/2005 - 75, nebo ze dne 17. 5. 2007, čj. 2 Azs 25/2007 - 56, lze konstatovat, že pokud by striktní aplikace § 104 odst. 4 s. ř. s. vedla k tomu, že by byl stěžovatel vydán do země, kde by mu hrozily následky předvídané v čl. 33 odst. 1 Ženevské úmluvy, a tudíž by došlo k porušení zásady *non-refoulement*, nesměl by Nejvyšší správní soud tuto procesní normu použít, neboť by to vedlo k porušení mezinárodních závazků České republiky. V nyní posuzovaném případě však není třeba od tohoto ustanovení odhlížet, neboť aplikační přednost Ženevské úmluvy by platila pouze, pokud by se na stěžovatele tato úmluva vztahovala. Stěžovatel však neuvedl nic, co by naznačovalo, že by mohl být uprchlíkem podle definice obsažené v čl. 1 písm. A odst. 2 této úmluvy.

[21] Shora uvedené dokládá, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na jednotlivé námitky vznesené v kasační stížnosti. Kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal přijatelnost kasační stížnosti, odmítl ji na základě § 104a odst. 1 s. ř. s.

[22] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

[23] Stěžovateli byla usnesením krajského soudu ze dne 28. 4. 2011, čj. 47 Az 30/2010 - 65, ustanovena zástupkyní advokátka Mgr. Alena Lněničková; v takovém

případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). Ustanovené zástupkyni náleží v souladu s § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. b), d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za dva úkony právní služby učiněné v řízení o kasační stížnosti, tj. převzetí a přípravu zastoupení a písemné podání soudu, ve výši 4200 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 600 Kč za dva úkony právní služby, celkem tedy 4800 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 29. srpna 2011

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu